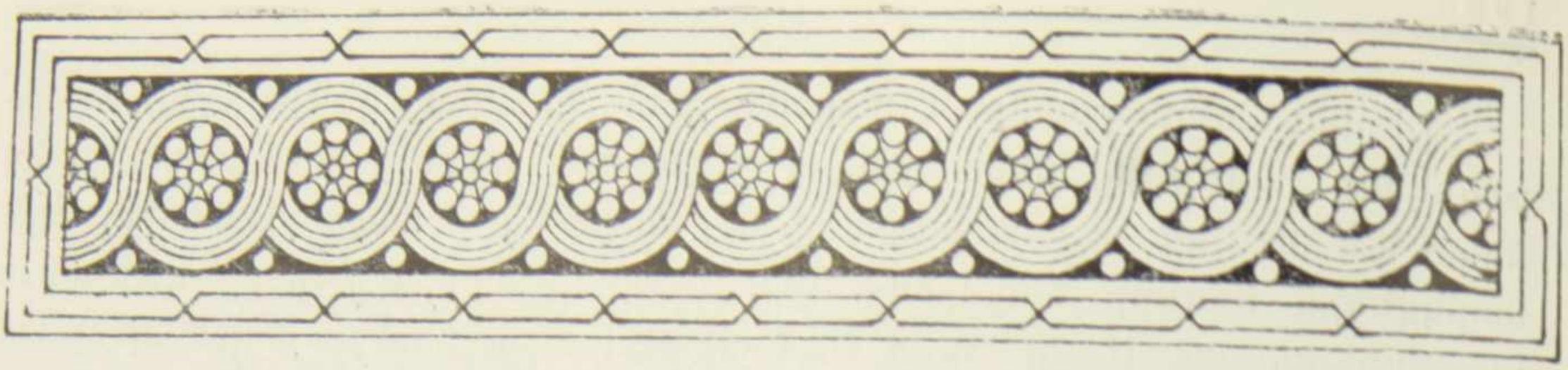

ՆՈՐ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ՀԻՄՆԱՐԿԵՔ ՏԱՇԻՐ ՔԱՂԱՔՈՒՄ

Օգոստոսի 6-ին Տաշիր քաղաքում կատարվեց նոր կառուցվելիք եկեղեցու հիմնարկեքի արարողություն՝ օրհնությամբ Ն. Ս. Օ. Տ. Տ. Գարեգին Ա Սրբազնագույն Կաթողիկոսի, մասնակցությամբ Շիրակի թեմի առաջնորդ Գերաշնորհ Տ. Գրիգորիս արքեպս. Բունիաթյանի:

Վեհափառ Հայրապետին ընկերակցում էին Միքայել ծ. վրդ. Աջապահյանը, Շիրակա թեմի հոգևոր դասը, Տաշիրի քաղաքային և շրջանային իշխանության ներկայացուցիչները:

Բազմահազար հավատացյալ տաշիրցիների ներկայությամբ Վեհափառ Հայրապետն իր մյուռոնաօծ աջով օրհնեց 16 անկուի հիմնաքարերը, որոնք խորհրդանշում են 12 Առաքյալներին, 4 Ավետարանիչներին և մեր հավատքի հորը՝ Ս. Գրիգոր Լուսավորչին, որոնց անխախտ ու անշարժ հիմքերի վրա պիտի վեր բարձրանա Ս. Եկեղեցին՝ ի փառաբանություն պաշտելի անվան մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Քրիստոսի:

Այնուհետև տեղի ունեցավ քարերի օծման արբազան արարողությունը՝ ձեռամբ Վեհափառ Հայրապետի և Գրիգորիս արքեպիսկոպոսի, որից հետո օծված քարերը զետեղվեցին հիմքերում: Ելս մեկ առաքելահաստատ եկեղեցի, ևս մեկ հոգևոր օջախ, որը տարիներ հետո կյանքի է կոչվելու Տաշիր քաղաքում ապրող Կարապետյան ընտանիքի բարերար նվիրատվությամբ և հովանավորությամբ:

Արարողության վերջում Ամենայն Հայոց Հայրապետը շնորհավորանքի և օրհնության խոսք ուղղեց ներկաներին՝ մեկ անգամ ևս հիշեցնելով, որ այս հիմնարկեքը կարևոր ու նշանակալից քայլ է Ամենակարող Աստծու հետ հաղորդակցության համար դեպի սեր ու փրկություն տանող դժվարին, սակայն ցանկալի ճանապարհին:

ՍԱՐԳԻՍ ՍԱՐԿԱՎԱԳ ԲՈՅԱՋՅԱՆ

ՎԵՀԱՓԱՌ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ՕՐՀՆՈՒԹՅԱՆ ԽՈՍՔԸ

Սիրելի թեմական առաջնորդ Սրբազան, հարգարժան անդամներ շրջանային և քաղաքային պետական իշխանությանց, հարգարժան անդամներ Շիրակա թեմական խորհրդի, քահանա հայրեր, հոգևոր եղբայրներ, հարազատ և հավատարիմ զավակներ Հայաստանյայց Առաքելական Սուրբ Եկեղեցու և բնակիչներ Տաշիր գավառի և Տաշիր քաղաքի մեր հյուսիսային կողմն աշխարհի,

Այսօր փառք և գոհություն եմ ընծայում Աստծուն, որ ինձ շնորհեց այս գեղեցիկ օրը, այս պատմական օրը, որ երբեք ջնջվելու չէ իմ կյանքից, իմ հիշողությունից և վստահաբար կազմելու է մի ոսկեղեն էջը ոչ միայն Տաշիր շրջանի, գավառի բնակչության պատմության, այլ նաև ամբողջ Շիրակա թեմի և հյուսիսային Հայաստանի:

Ինչու եմ հուզված այս պահին, հարց եմ տալիս ես ինձ, որովհետև առաջին անգամն է իմ կյանքում, որ ես քար եմ օրհնում և հայոց հողի մեջ քար եմ զետեղում, որպես հիմնաքար նոր կառուցվելիք և դեպի երկինք պանալիք մի եկեղեցու, որպես խնկարկություն Աստծուն, քարեղեն փառաբանություն Աստծուն և որպես վերանորոգման շունչ մեր հավատքին և մեր ազատ-անկախ Հայաստանի վերանորոգյալ այս նոր ու պայծառ շրջանին:

Սիրելիներ, ես առիթը ունեցել եմ բազում եկեղեցիների հիմքերը օրհնելու աշխարհի չորս ծագերին: Օտար աշխարհից պոկված և օտար հողի մեջ քար եմ զետեղել Սիրիայի անապատում, Տեր Զորում: Այնտեղ, ուր մեկ միլիոն հայորդիք ավազի հետ են խառնվել, որպես ցեղասպանության զոհերը՝ մեր ապրիլյան նահատակները: Քար եմ զետեղել հողի մեջ Ամերիկայի Հյուսիսային տարածքում, Լիբանանում, Պարսկաստանում և ուրիշ երկրներում: Բայց փառք Քեզ, Աստված, փառք Քեզ, Աստված, որ տվիր ինձ շնորհքը, որ իմ Հայաստան աշխարհի հայ քարը զետեղեմ հայ հողի մեջ հայ ժողովրդի հավատքի համար: Ապրեք, ապրեք, հայ մարդիկ: Դուք ասում եք այսօր Տաշիրում, որ հայը միայն անցյալի մեջ շինված եկեղեցին չէ, որ հարգում է, հայը նոր եկեղեցի է կանգնեցնում, հայի հավատքը անցյալից եկած հիշատակ չէ միայն, հավատքը կենդանի է, գործուն է, ստեղծագործ է, և ահավասիկ վաղը երևակայում եմ ես այս երկինքը, որին ընծայված պիտի լինի արարատանման գմբեթը հայոց եկեղեցու: Ի՜նչ գեղեցիկ է տեսնել, որ քարը Հայաստանի, հողը Հայաստանի մի անգամ ևս թրծվում է, ներթափանցվում հայու հոգուց բխած քրիստոնեական հավատքով: Ես այսօրը պատմական օր եմ կոչում, որովհետև այս տպրածաշրջանում, որքան հիշում եմ, առաջին անգամն է, որ այսպիսի մի շքեղ, մի փառապանծ վկայություն է տրվում, թե հայի հավատքը միշտ կենդանի է, նույնիսկ յոթանասուն տարիների մերժումից հետո, ոչնչացումից հետո էլի հավատքը, իր կենդանի հավատքն է արտահայտում այս եկեղեցու և գալիք ուրիշ եկեղեցիների վերականգնումով:

Ես այսօր իմ գնահատանքն եմ հայտնում ձեզ բոլորիդ և այն պատճառով, որ դուք փաստ եք տալիս, շոշափելի ապացույց եք տալիս, թե հայաստանցի ժողովուրդը իր ձեռքերով իր եկեղեցին է կանգնում, որովհետև վերջերս, հատկապես Գյումրիի՝ Լենինականի աղետից հետո մի այնպիսի գաղափար տարածվեց, որ կարծեք թե հայաստանցի ժողովուրդը միայն ստացողն է դրսից եկած օգնության: Ո՛չ, մենք հազար անգամ գնահատում

ենք եկող ողջ օժանդակությունը մեր եղբայրների, բայց էլի մենք մեր ձեռքերով ենք կյանքը հանելու մեր հողից, Հայաստանից:

Այսօր այս եկեղեցու կառուցումը հայաստանցի և տաշիրցի զավակների կողմից աքանչելի մի վկայություն է, թե ա՛յս ժողովուրդը գիտակից է, պատասխանատու կզգա ինքզինքը և հավատարիմ է իր հայրերի հավատքին և նաև իր պարտականություններ է կատարում գալիք սերնդի, այս մատղաշ սերնդի, ա՛յս հայ մանկտվույն ապագայի հոգևոր պաճառության համար:

Ես այս պահուն հատուկ կերպով գնահատում եմ այն ընտանիքը՝ Կարապետյան, որ իր ճակտի քրտինքն է խառնում իր ազգի կյանքի հետ, իր եկեղեցու կյանքի հետ: Ապրե՛ք, ով Աստծուն բաժին կհանի Աստծու տված ժամանակից, կարողությունից և կամ լիությունից, նա է արժանի Աստծուն: Դու քեզ համար միայն ապրես, ոչինչ ապրած կլինես, բայց դու քեզ համար ապրելով, քեզնից անդին և վեր Աստծուն, եկեղեցուն, հայրենիքին, պետությանը և ազգիդ համար զոհվելուդ մեջ արժեք ունես: Այո, մի տեսակ հերոսություն է այս զոհողությունն էլ: Հերոս չեն միայն նրանք, ովքեր իրենց արյունը կտան: Նրանք փառքի արժանի հերոսներ են: Լինեն հայրենիքում, լինեն Արցախում, բայց նա, ով իր քրտինքը կխառնի հայ հողին, նա էլ հերոս է: Նա, ով զոհողություն կանի իր սեփական անձից անդին, մեր հավաքական մեծ անձին, հայրենիքին ու Հայաստանին, եկեղեցուն, Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնին՝ նա էլ հերոս է, այն իմաստով, որ զոհվել գիտե, զոհել գիտե, իրենից զեղջել գիտե ու ազգին ընծայել գիտե: Նա, ով կամավորապես իրենից կտա ազգին, կմեծանա ազգով: Այն արժեքին, որ կտաք, այն արժեքով էլ կչափվեք: Եթե կերուխումի կտաք, կերուխումի արժեքով կչափվեք: Եթե հագուստին ու կապուստին կտաք, հագուստի ու կապուստի արժեք ունեք: Բայց նրանց բաժինը տալով, եթե հոգեկան արժեքների, անանց արժեքների, հավիտենական արժեքների համար կզոհվեք, հավիտենական կդառնաք, ինչպես մեր սրբերը, ինչպես մեր հերոսները:

Անցյալ օրը ես գնացի մինչև Գուգարաց աշխարհ, տեսել էի, իբրև առաջին թեմ, Շիրակա թեմը, տեսել էի մեր վանքերը և մեր վանքերը՝ Հառիճա վանքից սկսյալ, մինչև Յոթ վերք եկեղեցին, մինչև Մարմաշեն և մինչև այն գյուղերի եկեղեցիները, որ ա՛ցելեցի: Կենդանի բարբառն է մեր հավատքին, Աստծուն ուղղված և մեր աշխարհի հայությանն ուղղված: Գընացի Գուգարաց աշխարհ, տեսա Հաղարծինը, տեսա Գոշավանքը, տեսա Սանահինը, Հաղբատը, Օձունը: Հավատք են այդ քարերը:

Ես հարց էի տալիս ինքս ինձ, եթե մեր հայրերը տասներորդ դարին, սրանից հազար տարի առաջ, կարող էին այսպիսի վանքեր կառուցել, հապա ինչն է պակասում մեզ այսօր, որ այս տաճարները վերանորոգենք: Ազգին պատիվ բերող հուշարձանների չվերածենք միայն, այլ կենդանի եկեղեցիների, Ավետարանի քարոզության, մեր Եկեղեցու հա՛յրերի հոգեկան ճառագայթումի վերածենք դրանք: Ինչ է պակասում մեզ: Աստված նույն կարողությունն է տվել մեզ, Աստված նույն հողն է տվել, և մեր հա՛յրերը չունեին այն տեխնիկական բոլոր միջոցները, որ մենք այսօր ունենք: Անտարբերությունն է մեր մեծագույն մեղքը: Հայտարարում եմ մեկ անգամ ևս և ասում. — Անտարբերությունը մահացու մեղք է: Ով ինքն իրեն անտարբեր է զգում, կնշանակե, որ զգացում չունի ո՛չ Աստծու, ո՛չ հայրենի-

քի, ո՛չ Եկեղեցու, ո՛չ ազգի։ Նա ինչու է ինքն իր համար ապրում, հողից ավել ինչ արժեք ունի։

Մենք պետք է վերադառնանք քրիստոնեական մեր հավատքին, պետք է վերադառնանք այն վիճակին, որտեղից մեզ մարդիկ, ուրիշներ ուզեցին հեռացնել, օտարացնել. բայց պետք չունենք յոթանասուն տարիների մասին խոսելու միայն։ Այ կբավե։ Նայենք դեպի գալիք յոթանասուն տարիները։ Նայենք, թե ինչ պիտի անենք մենք այսօ՛ր։ Դրա համար ես այսօր, սիրելի երեխաներ, ուշադիր եղեք ինձ իբրև ձեր հայրիկը, եկել եմ Սուրբ Էջմիածնից, մեր Սրբություն Սրբոցից, եկել եմ Մայր Աթոռից, եկել եմ ձեզ համար, եկել եմ ասելու ձեզ. —Երեխեք, Քրիստոսի հավատքով, մեր հայրերի շունչով, մեր մայրենի լեզվով ու հայրենիքի սիրո գիտակցությամբ մեծանանք։ Թումանյանն ասել է. «Ապրեք, երեխեք, բայց մեզ պես չապրեք»։ Ես պիտի ավելացնեմ. «Ապրե՛ք, երեխեք, մեզնից ավել ապրեք։ Մեզնից փառավոր ապրե՛ք»։ Բայց աշխատանքով է, որ պիտի ապրեք։ Եթե ուզում եք լավ ապրել, եթե ուզում եք մեզնից ավել ապրել, լծվեցեք ձեր դպրոցական աշխատանքներին, Ամեն։